

hody» úředníků státních, tedy i takové, které jim nenáleží již podle zák. 274/19, nýbrž uvedený předpis má jenom smysl výslovného konstatování, že učitelům náleží stejné výhody, které a pokud úředníkům náleží již podle par. zák.

Tomuto názoru svědčí také okolnost, že kulturní výbor Nár. Shrom. podle tisku č. 1359 se zároveň s návrhem zák. č. 470/19 usnesl na resoluci, vybízející min. škol., »aby nař. min. fin. z 20. června 1917 č. 265 ř. z. . . . upravilo . . . . i pro učitelstvo škol obecných . . . .«, z čehož se podává názor původců zákona, že uvedené nařízení ani zákonem č. 470/19 na učitelstvo vztaženo nebylo.

Z těchto úvah plyne, že předpisy min. nař. č. 265/17 se na učitele veř. škol národních nevztahují ani přímo ani na základě čl. II par. zák., ani § 1 zák. č. 470/19 a nebylo proto již třeba zkoumati, zda na ustanovení nař. č. 265/17 měly nějaký vliv předpisy § 29 zák. č. 274/19 ani zda u st-le by byly splněny předpoklady stanovené min. nařízením č. 265/17.

### Č. 7711.

**Zaměstnanci veřejní: Má státní zaměstnanec nárok na náhradu cestovních výloh za cestu k prohlídce úředním lékařem?**

(Nález ze dne 25. ledna 1929 č. 34.053/28.)

V ě c: Dr. Jindřich K. v U. H. (adv. Dr. Eugen Doktor z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti o náhradu cestovních výloh.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Žádost st-le, rady zem. soudu v U. H., za náhradu cestovních výloh vzniklých tím, že z příkazu vrch. zem. soudu v Brně konal cestu za účelem vyšetření zdrav. stavu ze Š. ke zdrav. oddělení zsp-é v Brně, byla rozhodnutím presidia vrch. zem. soudu v Brně z 5. listopadu 1926 zamítnuta, poněvadž dle výn. min. sprav. z 30. března 1922 č. 15.417/22 možno soudním zaměstnancům přiznati cest. požitky za cestu vykonanou z úředního příkazu z místa stálého bydliště do sídla úředního lékaře; stálým bydlištěm st-lovým bylo U. H. až do jeho onemocnění, odškodné likviduje však za cestu ze Š. do Brna, tedy z místa dočasného pobytu svého.

Odvolání, brojící proti názoru v tomto výměru vyslovenému a domáhající se in eventum náhrady cest. výloh z U. H. do Brna, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto. — — —

O stížnosti nss uvažil:

Stížnost buduje nárok na náhradu cestovních výloh na výn. min. sprav. z 30. března 1922 č. 15.417/22 a zastává názor, že výnosem tímto je stanovena pouze maximální výše náhrady, že však nevylučuje existenci nároku na cestovné až do této výše okolnost, že zaměstnanec cestu podnikl k úřednímu lékaři z místa svého dočasného bydliště. Takový výklad odporuje však jasnému znění cit. výn., který v předposled-



ním odstavci výslovně stanoví, že nelze cestovní požitky přiznati za cestu, kterou vykonal onemocnělý zaměstnanec do sídla úředního . . . . . lékaře z místa svého dočasného pobytu, které jest mimo jeho stálé bydliště (§ 31 odst. 2 služ. pragm.). Ježto jest nesporno, že st-l cestu, o kterou jde, nekonal ze svého stálého bydliště, nýbrž z místa svého dočasného pobytu, jeví se stížnost, pokud nárok dovozuje ze shora uvedeného výnosu, bezdůvodnou. — — — —

### č. 7712.

**Dávky za úřední úkony:** \* Dávka za úřední úkony, jde-li o udělení koncese, jest splatná ve smyslu odst. 3 § 5 zák. č. 53/1925, bylo-li straně úřadem sděleno, že jí koncese byla udělena, byť i koncesní listina sama nebyla ještě doručena.

(Nález ze dne 25. ledna 1929 č. 1345.)

**Věc:** Josef P. ve S. proti zemské správě politické v Praze stran odpisu dávky za úřední úkony.

**Výrok:** Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

**Důvody:** Osp ve S. udělila st-li k jeho žádosti koncesi k provozování živnosti prodeje střeliva a broků se stanovištěm ve S. Zaslání koncesní listiny st-li odloženo až do zaplacení dávky za úřední úkon, jež st-li současně uložena částkou 300 Kč. V odvolání podaném z uložení této dávky žádal st-l o zrušení a prominutí dávky, poukazuje na to, že žádost o koncesi k provozování prodeje střeliva stala se zatím bezpředmětnou, pročez se vyřízení této žádosti vzdává a na koncesi nereflkuje. — Zsp v Praze pak nař. výnosem odvolání nevyhověla s odůvodněním, že dávka st-li uložená neodporuje ani zák. č. 53/1925 ani vl. nař. č. 163/1925. K vývodům odvolání podotknuto, že dávka za úřední úkony se vybírá vždy, leda že strana odvolá svoji žádost o provedení úkonu, udělení oprávnění nebo poskytnutí výhody před aprobační úředního rozhodnutí, což se v daném případě nestalo.

Stížnost založenou na právním názoru, že žadatel o koncesi nabývá oprávnění, jež se udělením koncese zakládá, teprve doručením koncesní listiny, a že proto dávku za úřední úkon lze požadovati jen tehdy, byla-li konc. listina žadateli úřadem vydána, neuznal nss důvodnou.

Podle § 1 zák. č. 53/25 jest přípustno vybírat zvláštní dávky za úřední úkony ve věcech správních, pokud se staly podstatně v zájmu soukromém, jakož i za udělení oprávnění a poskytnutí výhod ve věcech správních. Dávkou je povinen ten, kdo k úkonu zavedl příčinu nebo komu bylo oprávnění uděleno nebo výhoda poskytnuta. Dále se stanoví, že vláda určí nařízením, ve kterých odvětvích veř. správy, ve kterých případech a v jaké výši jest tyto dávky vybírat. Za tím účelem vydá dávkové řady pro jednotlivá odvětví správní, které se vyhlásí ve Sbírce zák. a nař. Na tomto zákonném podkladě byl pak vl. nařízením z 18. června 1925 č. 163 Sb. vydán dávkový řád. V sazebníku připojeném